

Lezingen: Exodus 24, 3-8; Hebrëeën 9, 11-15; Marcus 14, 12-16.22-26.

Niet alleen de terrassen van de restaurants zijn weer open, maar ook binnen mogen maaltijden nu weer geserveerd worden mits de juiste afstanden in acht worden genomen. Veel mensen hebben hier naar uitgezien, want samen maaltijd houden schept en versterkt verbondenheid en vriendschap. Dat gegeven nodigt uit om bij het houden van een maaltijd, of dat nu thuis is of in een restaurant, of in symbool in onze kerk, even stil te staan.

Voordat eten en drinken op tafel staan en wij ervan genieten is er het een en ander aan vooraf gegaan. Onze vruchtbare aarde heeft mede dank zij menselijke moeite de producten opgeleverd, die nodig zijn voor het vervaardigen van een maaltijd. Groente, aardappelen, rijst, vlees en vis, ijs en toetje, water, bier en wijn. Dag in dag uit zijn mensen bezig met de zorg voor ons dagelijkse voedsel en drank. We betalen met wat we verdiend hebben met werken of met het geld van het pensioen dat we hebben opgebouwd. En bij de maaltijden die we zelf thuis bereiden is het eigenlijk niet anders. Ze vragen inzet om ze op tafel te kunnen krijgen. Wat we daarbij nodig hebben is betaald met het geld dat we dank zij onze inspanning hebben verdiend. Zo zie je dat in een maaltijd ons leven samenkomt: datgene wat de aarde oplevert, onze inspanning bij het koken, ons werk en de betaling met het door ons verdiende geld. En bij het samen aan tafel gaan groeit onze vriendschap, saamhorigheid en verbondenheid, in onze gezinnen, met familie en vrienden. Een maaltijd is daarmee meer dan het voeden van ons lichaam. Tijdens een maaltijd wordt er immers ook heel wat informatie uitgewisseld en worden verhalen verteld. En tijdens menige maaltijd worden heel wat zaken geregeld of geritseld.

Niet anders is het wat gebeurde tijdens –wat achteraf bleek- het Laatste Avondmaal te zijn van Jezus met zijn leerlingen. Een restauranthouder in Jeruzalem maakte in een bovenzaal van zijn zaak het Paasmaal gereed voor Jezus en zijn leerlingen. Het Paasmaal werd alom gevierd; en ook dat was meer dan een voeden van het lichaam. De producten van de eerste oogst werden benut; de bevrijding uit de slavernij van Egypte werd gevierd. God wilde en wil immers geen slavernij, maar vrije mensen. Het verhaal van de bevrijding werd die avond dan ook trouw verteld. Maar, er kwam die avond nog wat bij. Tegen het einde van de maaltijd nam Jezus opnieuw brood en beker ter hand, dankte God voor de rijke gaven in zijn schepping, deelde brood en beker en zei erbij: neemt en drinkt als teken van onze vriendschap en verbondenheid. In dit brood en deze wijn geef ik mezelf aan jullie, mijn genegenheid, mijn vriendschap, mijn trouw aan jullie bij alles wat me te wachten staat. En blijf dit doen om mij te gedenken. Zo kwam in deze maaltijd het leven van Jezus en dat van zijn leerlingen samen. Het werd een nieuw Verbond, dat voor altijd zou gelden.

Sinds die tijd viëren wij christenen deze maaltijd in gedachtenis aan onze Leraar en Meester. Men heeft er in de loop van de eeuwen een verplichting van gemaakt, maar dat moest eigenlijk niet hoeven. Als we ervoor bijeenkomen viëren we als een Godsfamilie ons geloof in dat nieuwe Verbond met God en met elkaar, worden de verhalen verteld die ons van oudsher zijn overgeleverd ter inspiratie en ondersteuning van ons vaak zorgvolle leven. Juliana van Cornillon uit Luik heeft de paus in de 13e eeuw de paus geïnspireerd aan het Laatste Avondmaal apart aandacht aan te besteden, buiten de Witte Donderdag. We hebben er Sacramentsdag aan te danken en ook onze Sacramentsprocessie, die t.g.v. corona al twee jaar niet is kunnen doorgaan. Dat neemt niet weg dat we vandaag op Sacramentsdag bijeen een moment stilstaan bij die bijzonder maaltijd, die de naam Eucharistie- Dankzegging heeft gekregen. Laten we die vandaag met bijzondere aandacht viëren. AR.